

Παρασκευὴν καὶ ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Κυριακὴν, καὶ ὑπὸ τῶν δύο ἀρχαγγέλων Γαβριὴλ καὶ Ραφαήλ. Τὸ αὐτὸ καὶ δι' ὅσα εἶδομεν εἰς Φάληρον· διότι καὶ αὐτὰ μᾶς διεθεβαιώθησαν ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ἀγγέλων. Ἐννοοῦμεν διὰ τὰ ἐπίλοιπα, ὅσα θὰ ἴδωμεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Μὲ τὸ δίκαιόν σας, μὲ τὸ δίκαιόν σας, δεσποινίδες μου. Βλέπω ὅτι καταγίνεσθε νὰ μὲ ὑπερβῆτε εἰς τὸ προφυλακτικόν. Ἐπιθυμεῖτε νὰ βασανίσητε διὰ τῆς ἰδίας μεθόδου σας τὰς ἀληθείας καὶ τὰ Ἱστορικά; Τόσον τὸ καλλίτερον. Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ. Μὴ λησμονήσητε ὅμως, ὅτι διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς οἱ ὀπαδοί μου τσακίς σας ἐνέπαιξαν καὶ διέψευσαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ κατορθώσω, δεσποινίδες μου, ὅτι μοὶ ζητεῖτε, πρέπει νὰ μεταβάλω τὰς Ἀθήνας εἰς πανόραμα. Μ' ἐννοεῖτε. Ἄντὶ νὰ περιερχώμεθα τὰς Ἀθήνας, θὰ κάμω αἱ Ἀθῆναι, ὅπως μὴ ἀπαυδάτε, χωρὶς νὰ κινηθῶμεν, νὰ διέρχωνται ἐνώπιόν σας... Προσοχή! Ἰδοὺ ἡμεῖς ἐντὸς τοῦ μικροῦ τούτου οἴκου τοῦ Κολωνακίου, ὁδὸς Δεξαμενῆς, κατοικία ἐνὸς Πρωτοδίκου, εἶπεν ὁ Διάβολος, ὅστις ποππίζων τὰ χεῖλη καὶ σφυρίζων, πρὶν ἢ δώσῃ καιρὸν λαλιᾶς εἰς τινα ἡμῶν, ἤλλαξε τὴν σκηνήν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΕΞΕΝΟΣ

ΣΚΛΗΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ζητιάρος ἀπὸ μέρη μακρυνῶ
 Μ' εἶνα ὁ ρ γ α ν ε τ ο κρεμαστὸ ἀπ' τὸν ὦμο
 Κυττάει καὶ κορτοστέκει καὶ γυρνᾷ
 Μεσ' ἑστὸν πλατὺ μὲ τ' ἄσπρα σπίτια δρόμο.

Τὸ πρόσωπό του εὐγενικό, ξανθό,
 Τὸ βλέπει, καὶ μιὰ γνώμη σοῦ ἀρεβαίνει·
 Ἡ φύσις τὸ ἐπλασε ἄν τὸν ἀνθό,
 Σὰν τὸν ἀνθὸ κ' ἡ φτώχεια τὸ μαρναίνει.

Κυττάει ἄν νὰ προσμένῃ κάτι τι,
 Ψηλά, δεξιά, ξερβύ, 'ς ὅλα τὰ μέρη,
 Κ' ἐνῶ ψυχὴ δὲν βλέπει, αὐτὸς κρατεῖ
 Τὸ σκοῦφό του μ' εὐλάβεια 'ς τὸ χέρι.

Λές, τρέμει μὴ τὸν διώξουν ἀπ' ἐκεῖ,
 Τρέμει τὰ σπίτια τ' ἀψύχα, ὡς κ' ἐκεῖνα·
 Κακὴ κ' ἄρ ἦνε ἡ φτώχεια, εἶνε κακὴ
 Γιὰ τὴν ταπεινώσει, ὄχι γιὰ τὴν πείνα ...

Τ' ἄσπρα τὰ σπίτια πέρνει ἀραδαριά·
 Τὸ ἔνα μὲ τ' ἄλλο ὑψώνονται μπροστά του
 Κατάκλειστ' ἀπὸ κάθε μιὰ μεριά,
 Τὰ παραθύρια ἀπάνου, ἢ θύραις κάτω.

Κ' ἐλπίζει ἀπὸ τὰ σπίτια τὰ κλειστά ...
 —'Στὸ δρόμο ἢ λαῦρα καίει, τυφλῶν' ἢ σκορι.—
 Σὲ κάθε σπίτι στέκεται μπροστὰ
 Καὶ τ' ὄργανο ἀπ' τὸν ὤμο του σηκώνει,

Καὶ τ' ἀκουμπάει 'στὸ στῆθος καὶ 'στὸ γόνα,
 Καὶ παίζει, ἀκούραστος ξαραρχινᾶ,
 Καὶ μὲ βαρὺ λαχάνιασμα καὶ ἀγῶνα
 Γοργᾶ τὸ χέρι του, γοργᾶ κινᾶ.

Καὶ τ' ὄργανέτο μὲ βραχνὴ φωνὴ
 Σχορπάει παληὰ, παρὰξένα κομμάτια·
 "Οποῖος τὸ ροιῶθει 'στὴν καρδιά, πορεῖ,
 Πορεῖ, τῶρχοται δάκρυα 'στὰ μάτια.

Τ' αὐτὰ ξεσχίζει, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴ
 Ἡ μουσικὴ του ὀλόπριχτη 'στὸ θρηνο...
 Καὶ Λές : ποιὸς εἶσαι τάχα, δυστυχῆ,
 Ποῦ δέρεσαι κρυφτὸς μέσα 'ς ἐκεῖνο ;

Θαρρεῖς πῶς τ' ὄργανέτο ἔχει μυαλό,
 Πῶς διακορεθεῖ αὐτὸ γιὰ τὸ ζητιάνο,
 Καὶ κράζει : « Ἐλεος, παρακαλῶ,
 Ἐλεημοσύνη, δόστε, πρὶν πεθάνω !

Ἐλεημοσύνη ! δόστε μου ψωμί,
 Κι' αὐτὸ ποῦ θὰ μοῦ δώσετε, τό τόσο,

Δὲν σᾶς τὸ παίρω διχῶς πληρωμῇ
 Ἔχω τραγούδια γιὰ τὰ τὸ πληρώσω.

Κι' ἂν βρῖσχετε τὴν τέχνη μου κακῇ,
 Κι' ὅλα μου τὰ τραγούδια λαθεμένα,
 Δὲν φταίγ' ἡ τέχνη μου κ' ἡ μουσικῇ,
 Ἡ διακοριὰ κ' ἡ φτώχεια φταῖνε, ὠμέρα!

Κι' ὁ ξένος ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωὶ
 Ἀπὸ ἓνα σπιτι' ἄλλο φεύγει, τρέχει,
 Ἄλλὰ κατένας δὲν τὸν ἐλεεῖ.
 Καθεὶς αὐτῆ, καρεὶς καρδιὰ δὲν ἔχει.

Καὶ μόνο ἓνα παράθυρο κλειστὸ
 Ἀνοίγεται, κόρη ξαθὴ προβάλλει,
 Τὸν ἐλεεῖ, τοῦ δίνει. «Εὐχαριστῶ...»
 Γοργὰ τὸ παραθύρι κλειέται πάλι.

Καὶ χαιρετάει ἐκεῖνος, κ' ὁ σκοπὸς
 Τοῦ ὄργανέτον ἀλλάζει εὐθύς, γελᾷ,
 Καὶ πᾶνει. Κι' ὁ ζητιάνος χαροπὸς
 Μακρόνεται· ἔχει σήμερα τὰ φᾶη!

—Ξέρε ποῦ ζῆς ἀπ' ὅλους μακρὰ
 Καὶ δουλευτῆς δὲν εἶσαι ὅπως οἱ ἄλλοι,
 Κ' ἐρῶ γερὰ τὰ χέρια, στερεὰ
 Τὰ πόδια, καὶ σωστὸ ἔχεις τὸ κεφάλι,

Ἄρτι τεχνίτης μέσ' τὸ μαγαζι,
 Ἡ ἔστὸ γραφεῖο γραμματικὸς τὰ γύρης.
 Κι' ἀρτὶ τὰ ἦσαι φρόνιμος, μαζὶ
 Κ' ἐσὸ μέ τόσους ἄλλους ροιχοκόρης.

Νὰ ζῆς μὲ τὰ τραγούδια προτιμῆς,
 Νὰ διακορεύης μὲ τὴν ἄρμονια,
 Ξέρε ζητιάνε, ἐσ' εἶσαι ὅσαρ κ' ἐμῶς.
 Ἰδια μᾶς δέρονει ἀγιάτρευτη μαρία!

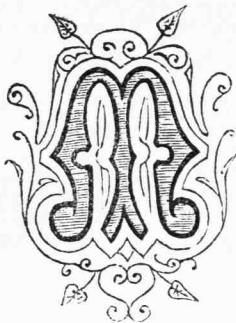
'Σὰν κ' ἐμᾶς, ναι! σερνόμαστ' ἐδῶ πέρα
 Οἱ καταφρονεμένοι ποιηταί,
 Κι' ἄν μᾶς φλογίζῃ ὁ πόθος ρύχτα μέρα,
 Μοῖρα δὲν μᾶς ἐμοίρανε ποτέ!

'Ἄλλοῦ ἔχ' ἢ Μοῦσα τᾶνθη τὰ χλωρὰ
 Γιὰ τοὺς πιστοὺς, τὰ ὀλύμπια μεγαλεῖα·
 Γιὰ μᾶς δὲν ἔχει ὁ Πήγασος φτερά,
 Γιὰ μᾶς νερὸ δὲν ἔχ' ἢ Κασταλία!

Κι' ἀντὶ μὲ λύρα ἐφτάχορδη χρυσῇ
 "Ἡ μὲ θεϊκὴ φλογέρα, — γνῶρίζε το—
 Κ' ἐμεῖς γυροῦμε ὅπως γυρῆς ἐσὼ
 Μ' ἔρα βαρὺ βραχνόφωνο ὄργανέτο!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑΝ ΣΤΕΨΙΝ

εταξὺ τῶν πολλῶν πραγμάτων, ὧν τὴν ἀκριβῆ
 σημασίαν ἢ ἀτελῶς μόνον γινώσκομεν ἢ καὶ παν-
 τελῶς ἀγνοοῦμεν, εἶναι καὶ τινες εὐχαί, συνήθειαι
 μὲν καταστασάσαι, καὶ ἀπαραίτητοι ἐν τῷ καθ'
 ἡμέραν βίῳ, ἀλλ' ἀνεξήγητοι διατελοῦσαι.

Ἡ σημασία τῶν εὐχῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ
 χαρακτῆρος καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἐκάστου τῶν
 εὐχομένων, ὡς καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν πᾶσα
 ἐξ αὐτῶν ἀπαγγέλλεται. Μία καὶ ἡ αὐτὴ εὐχὴ δύναται νὰ ἐκληφθῇ
 καθ' ὅλως ἀντίθετον πολλάκις σημασίαν διαφόρως ἀπαγγελλομένη.
 Παραδείγματος χάριν, εὐχεται τις εἰς νεονύμφους «Καλὰ ὑστερὰ».
 Τίς ὠραιότερα ταύτης εὐχῆς; Ὁ εὐχόμενος εὐχεται προδήλως τῷ
 νεωστὶ συνθεέντι ζεύγει νὰ διέλθῃ ἐν πασῇ ἀπολαύσει καὶ εὐδαιμο-
 νίᾳ τὸν νέον βίον, ἐξκολλουθοῦν νὰ ἀγαπᾶται ἀμοιβαίως καὶ νὰ εὐτυχῇ
 μέχρι τέλους ὅπως κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ποθητῆς ἐνώσεως
 αὐτῶν. Καὶ ὅμως ἡ αὐτὴ εὐχὴ, ὀλίγον διαφόρως ἀπαγγελλομένη καὶ